

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 018506 16 Увп
Бања Лука, 28.11.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда Страхиње Ђурковића, предсједника вијећа, Желимира Барића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз учешће Душке Мутић као записничара, у управном спору по тужби Града Б.Л., којег заступа градоначелник С.Г., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број: ... од 04.3.2016. године, тужене Управе ... (у даљем тексту: тужена), у предмету уписа права својине на пословном простору, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање рјешења Окружног суда у Бањалуци број: 11 0 У 018506 16 У од 07.6.2016. године, у нејавној сједници вијећа одржаној 28.11.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаним рјешењем одбачена је тужба против уводно означеног акта којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Управе ..., ПЈ Б.Л. број: ... од 17.12.2012. године, а којим је одбијен захтјев тужиоца за упис права својине у корист Града Б.Л., на пословном простору површине 36,58 м², који се налази у Б.Л. у ул. ... број ..., ПР-2, изграђен на земљишту означеном као к.ч. број ..., ПЛ број... у Књизи уложених уговора о продаји пословних зграда, пословних просторија и гаража, лист број

Одбацивање тужбе образложено је разлозима да из одредбе члана 2. став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), јасно произилази да Град Б.Л. нема постулативну способност за покретање управног спора, већ то у његово име предузима Правобранилаштво РС, осим у споровима дефинисаним одредбом члана 1. став 3. Закона о Правобранилаштву РС („Службени гласник РС“ број: 16/05, 77/06, 119/08 и 78/11, у даљем тексту: ЗПРС). Како је тужбу против оспореног акта поднио Град Б.Л., то је суд дописом од 07.4.2016. године, позвао тужиоца да достави овлашћење за заступање Правобранилаштва РС, у складу са одредбом члана 1. ЗПРС. Након тога тужилац је поднеском од 15.4.2016. године обавијестио суд да се Правобранилаштво РС, Сједиште замјеника Б.Л., изјаснило да није у могућности доставити овлашћење за заступање Града Б.Л. у овом управном спору, наводећи да тужилац сматра да му је оспореним актом повријеђен имовински интерес, па да му то омогућује да самостално покрене управни спор, због чега остаје код тужбе. Како је одредбом члана 1. став 1. ЗПРС, јасно прописано да Правобранилаштво РС у поступку пред судовима и другим надлежним органима предузима правна средства ради заштите имовинских права и интереса Републике,

односно јединица локалне самоуправе, па будући да тужилац нема активну легитимацију за подношење тужбе, то је суд тужбу, Града Б.Л. поднесу по Градоначелнику одбацио као поднесу од стране неовлашћеног лица у складу са одредбом члана 22. тачка 1. ЗУС.

У благовременом захтјеву за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац оспорава њену законитост због повреде Закона о управним споровима и Закона о општем управном поступку и погрешне примјене материјалног права. Истиче да је нижестепени суд позивајући се на одредбе ЗПРС и ЗУС, погрешно закључио да у конкретном управном спору Град нема постулативну способност. Наводи да је Град Б.Л. 06.4.2016. године поднио тужбу против оспореног акта; да је нижестепени суд поднеском од 08.4.2016. године затражио да у року од 8 дана достави овлашћење Правобранилаштва РС, обзиром да се ради о правној ситуацији из члана 1. ЗПРС, да је Правобранилаштво РС, Сједиште замјеника Б.Л., актом број: У-691/12 од 13.4.2016. године дало мишљење да није у могућности уредити тужбу, односно доставити овлашћење за заступање; да су у конкретној управној ствари повријеђена имовинска права Града Б.Л.; да је првостепени орган туженог дозволио упис права својине у корист Заједнице етажних власника у ул. ... у Б.Л. на пословном простору у Књигу етажних уговора; да је све ово требао да санкционише другостепени орган одлучујући по жалби против првостепеног рјешења, а што није учинио, већ је одбио жалбу; да је другостепени орган пропустио да због очите повреде материјалних прописа поништи првостепено рјешење уз упуте да по службеној дужности „ванредним правним средствима испита законитост аката у поступцима“ који су претходили доношењу оспореног акта ради заштите јавног интереса. Предлаже да се захтјев уважи.

У одговору на захтјев тужена наводи да остаје код навода датих у образложењу оспореног акта који је био предмет оцјене побијане пресуде.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, побијану пресуду и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари по одредбама члана 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произилази да је тужилац нижестепеном суду поднио тужбу 06.4.2016. године против оспореног акта тужене. Дописом од 07.4.2016. године нижестепени суд је позвао тужиоца да достави овлашћење за заступање Правобранилаштва РС, у смислу члана 1. ЗПРС, уз упозорење на посљедице не поступања прописане одредбом члана 22. став 1. тачка 1. ЗУС. Тужилац је поднеском од 15.4.2016. године обавијестио суд да је Правобранилаштво РС, Сједиште замјеника Б.Л. обавијестило Градоначелника да није у могућности да уреди тужбу, односно да није у могућности да достави овлашћење за заступање, након чега је тужилац изјавио да остаје код тужбе наводећи да је оспореним актом повријеђен имовински интерес Града, позивајући се на одредбе члана 18. став 3. и члана 20. став 2. ЗПРС у вези са чланом 2. став 2. ЗУС.

Побијано рјешење је правилно.

Одредбом члана 1. став 1. ЗПРС прописано је да је Правобранилаштво РС самосталан орган и да у поступку пред судовима и другим надлежним органима предузима правна средства ради заштите имовинских права и интереса РС, Града,

Општине и њихових органа и организација који немају својство правног лица и нису уписани у судски регистар, а финансирају се из буџета Републике Српске, док је одредбом члана 18. став 3. истог закона прописано да послове заступања органа и правних лица из члана 1. овог закона Правобранилаштво врши у свим судским и управним поступцима, а у управним споровима може заступати органе који су тужени, ако му је за то дато овлашћење.

Одредбом члана 2. став 3. ЗУС прописано је да управни спор може покренути Правобранилац РС кад је управним актом повријеђен закон, на штету Републике Српске, Града или Општине коју он по закону заступа, као и у другим случајевима одређеним законом.

У конкретном случају тужилац је поднио тужбу иако нема постулатиону способност да може покренути управни спор, јер то у његово име предузима Правобранилаштво РС, осим у споровима дефинисаним одредбом члана 1. став 3. ЗПРС, што овдје није случај. Како тужилац у остављеном року није отклонио недостатке тужбе на које му је указано дописом нижестепеног суда од 07.4.2016. године (није доставио овлашћење за заступање Правобранилаштва РС), то је у складу са одредбом члана 21. став 2. ЗУС, исти суд правилно побијаним рјешењем одбацио тужбу као поднесену од неовлашћеног лица, обзиром да Градоначелник није овлашћен да у име града поднесе тужбу у управном спору, јер тужбу, у име правног субјекта којег по закону заступа везано за заштиту имовинских права и интереса Републике, односно јединица локалне самоуправе, може поднијети искључиво Правобранилаштво РС.

Из наведених разлога, правилно је побијаним рјешењем одбачена тужба тужиоца о чему је нижестепени суд дао довољне и ваљане разлоге које као такве прихвата и овај суд.

Како ни остали наводи из захтјева нису аргументовано довели у питање правилност побијаног рјешења, то доношењем побијаног рјешења, није остварен ниједан разлог његове незаконитости предвиђен, у одредби члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев тужиоца, на основу члана 40. став 1. истог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Душка Мутић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић